

skikkelse: Forf. eget Billede — eller rettere: enkelte for hendes Skæbne og Natur ejendommelige Træk kaster et Strejfflys ind over Bogen og giver en første Forklaring af dens Karakter. Saaledes skriver kun en af de lykkelige i Livet. Og det giver Fremstillingen Nyhed og Tiltrækning. Thi de fleste af vor Tids Bøger er præget af Træthed og Haabløshed. Men denne Kvinde tror paa Lykken og kender Lykken. Man kunde tænke sig, at saaledes tænkte og skrev kun den, der i overstrømmende Tak til den Form for Kærlighed, der nu blev hendes Livs Rigdom, lagde alt ned for dens Fod og vilde tage alt af dens Haand, og kun af dens Haand. I saa Fald er der en subjektiv Grund til, at Kærligheden gøres til en saa absolut Stormagt.

Men i langt højere Grad end af Forf. Naturel og Skæbne er Bogen præget af Forf. Livssyn.

Denne Bog er skrevet ud fra en ikke blot helt afkristnet men en helt irreligiøs Bevidsthed; dermed mener jeg: en Bevidsthed, der end ikke mere synes at gøre et Forsøg paa at naa til en Forklaring af Livets Grundspørgsmaal. Indtil den allernyeste Tid, hvor religiøse Strømninger atter spores, har dette været ejendommeligt for den meste moderne Literatur. Den er udgaaet fra Kredse, hvor forskellige Forhold, stundom flere Generationers Indifferentisme eller Fritænkeri har holdt den enkelte klar for al religiøs Paavirkning, ja, al Interesse for hvad religiøs Overbevisning vil sige. Saadanne Bøger præges sjældent af Had til Kristendommen; rolig Ligegyldighed for den er deres Særkende. Had er man sig ikke bevidst, der leves kun, som om Kristentroen slet ikke var til. Den er en Faktor, hvormed der ikke regnes. Dels fordi den betragtes som et historisk tilbagelagt Standpunkt, dels fordi den i sig selv anses for meningsløs. Og ganske vist: de Par til fælles Afbenyttelse opstillede Former, hvori dens misforstaaede Indhold defineres, er ogsaa ganske uden Mening; ligesom den psykologiske Begrundelse af dens Forekomst, hvor den i Livet træffes, er helt vildledende. Men for Resten træffes den sjældent i saadanne Kredse. Maaske fordi man holder sig borte fra, hvad man i sin Uvidenhed om er dobbelt pantsret mod gennem indbildt Viden. Maaske fordi den Kristentro, disse Mennesker maatte blive opmærksomme paa: den fulde, rene, nytestamentlige Kristentro, levet ud i sine Konsekvenser uden Afslag, i glad Hengivelse til Jesus Kristus, ikke endnu forekommer saa hyppigt i vor Tid. Saa bliver Luften lidt efter lidt ren for al Kristendom, saavidt det kan ske inden for en Kultur, der hviler paa den og hovedsagelig — hvor langt den skejer ud derfra — er født af den.